

STS de 19 de novembre de 2024, recurs 723/2023

És incompatible la pensió de gran invalidesa amb el càrrec de regidor en règim de dedicació exclusiva parcial, retribuït i enquadrat en el règim general de la Seguretat Social (accés al text de la sentència)

En aquesta sentència **s'aplica el criteri d'incompatibilitat** recollit a la STS d'11 d'abril de 2024 (recurs 197/2023), que declara que **només són compatibles amb les pensions d'incapacitat permanent absoluta i gran invalidesa els treballs de caràcter marginal i de poca importància** que no requereixin donar-se d'alta ni cotitzar per ells a la Seguretat Social; és a dir, els residuals, mínims i limitats i, de cap manera aquells que constitueixin els propis que es venien realitzant habitualment ni altres que permetin l'obtenció regular de rendes i que, com s'ha precisat, donin lloc a la seva inclusió en un règim de la Seguretat Social.

Aquesta sentència ha canviat el criteri aplicable i **implica que, en el marc del sector públic, cap activitat retribuïda és compatible amb el cobrament d'una pensió d'incapacitat permanent absoluta o gran invalidesa.**

Els arguments que fonamenten aquesta incompatibilitat són els següents:

- La interpretació literal de l'art. 198.2 LGSS.
- La interpretació sistemàtica: **l'art. 194 LGSS es refereix a la incapacitat permanent absoluta com aquella que inhabilita completament el treballador per a totes les professions o oficis.** És difícil imaginar que la norma qualifiqui la incapacitat permanent absoluta com una situació que inhabilita per "complet" el treballador per a "tota" professió o ofici i que permeti la compatibilitat amb activitats que, segons la definició anterior, no podria realitzar.
- **La finalitat genèrica de totes les prestacions del sistema de Seguretat Social és donar resposta a situacions de necessitat dels afiliats.** El sistema espanyol es finança amb aportacions d'empresaris i treballadors (cotitzacions) i amb importants transferències dels pressupostos generals de l'Estat, que provenen dels impostos de la ciutadania. **Es tracta de recursos limitats davant de les múltiples necessitats a atendre.** La normativa ha d'interpretar-se segons el disseny constitucional i legal del sistema i d'acord amb els principis de suficiència de les prestacions i equilibri financer.
- Les pensions d'incapacitat permanent pretenen substituir la manca sobrevinguda de rendes del treball deguda a la pèrdua d'ingressos derivada de la impossibilitat de treballar que es produeix com a conseqüència de la situació d'incapacitat experimentada pel treballador. Per això, **si no hi ha aquesta pèrdua de rendes del treball, la prestació no neix perquè no concorre la situació de necessitat específica** que requereix protecció i l'esforç social de la resta de ciutadans per a l'acumulació d'ingressos que permeten atendre aquesta situació de necessitat.
- **La tesi contrària implica, en moltes ocasions lligades a la prestació d'un treball per compte aliè, l'ocupació d'un lloc de treball que es podria haver cobert per un treballador aturat** que percebia una prestació pública d'atur i que sí resulta incompatible amb aquest nou lloc de treball. Això és contrari a la lògica i a la sostenibilitat del sistema de prestacions públiques de protecció social i al principi de

solidaritat que impregna i informa la concepció constitucional i legal de la Seguretat Social.

- Si les noves tecnologies informàtiques i l'ús de la denominada intel·ligència artificial poden permetre a persones amb greus dificultats somàtiques la realització de treballs amb l'ajuda d'aquests instruments, **la solució al problema que es planteja no ha de ser la compatibilitat de les rendes del treball amb la prestació pública que compensi la incapacitat, sinó la revisió del sistema d'incapacitats en general.**